28/11/2021

Λορέντζος Μαβίλης: Ο ποιητής που θυσιάστηκε για την πατρίδα

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Ποιητής και μεταφραστής, τελευταίος εκπρόσωπος της Επτανησιακής Σχολής και μάλιστα του κερκυραϊκού κύκλου.

Ο Λορέντζος Μαβίλης γεννήθηκε στις 6 Σεπτεμβρίου 1860 στην Ιθάκη, όπου ο ισπανικής καταγωγής πατέρας του, Παύλος Μαβίλης, υπηρετούσε ως δικαστικός. Η μητέρα του, Ιωάννα Σούφη, ήταν ανηψιά του κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια. Ο Μαβίλης τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στην Κέρκυρα και φοίτησε για ένα χρόνο (1877-1878) στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστήμιου Αθηνών. Συνέχισε τις σπουδές του στα πανεπιστήμια Μονάχου και Φράιμπουργκ (1878-1890), όπου παρακολούθησε μαθήματα κλασικής φιλολογίας, αρχαιολογίας και σανσκριτικών, ενώ μελέτησε τα φιλοσοφικά συστήματα των μεγάλων Γερμανών φιλοσόφων Καντ, Φίχτε και Σοπεγχάουερ. Το 1890 ανακηρύχθηκε διδάκτωρ φιλοσοφίας από το Πανεπιστήμιο του Ερλάνγκεν

με τη διατριβή «Δύο βιεννέζικα χειρόγραφα του Ιωάννη Σκυλίτζη».

Ο Μαβίλης δεν ήταν μόνο άνθρωπος του πνεύματος, αλλά και της δράσης. Φλογερός πατριώτης, συμμετείχε ενεργά στους απελευθερωτικούς αγώνες του έθνους. Μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα αγωνίστηκε ως επικεφαλής επαναστατικής ομάδας στην Κρήτη και τραυματίστηκε κατά τη διάρκεια του άτυχου ελληνοτουρκικού πολέμου του 1897. Μετά την επάνοδό του στην Κέρκυρα έγραψε μερικά από τα καλύτερα ποιήματά του και ασχολήθηκε με το γλωσσικό ζήτημα, που το θεωρούσε συνδεδεμένο με το εθνικό.

Το 1910 εκλέγεται βουλευτής Κερκύρας υπό τον Ελευθέριο Βενιζέλο. Ο λόγος του στη Βουλή ένα χρόνο αργότερα για το γλωσσικό ζήτημα, αποτελεί την κορύφωση των αγώνων του για τη δημοτική. Παροιμιώδης θα μείνει η φράση του «Χυδαία γλώσσα δεν υπάρχει, υπάρχουσι χυδαίοι άνθρωποι», υπερασπιζόμενος την ευγένεια της δημοτικής γλώσσας.
Η υπερτάτη θυσία του προς την πατρίδα θα έλθει στις 28 Νοεμβρίου του 1912, κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων. Ο Λορέντζος Μαβίλης, συμμετέχοντας ως εθελοντής στο σώμα των Γαριβαλδινών, θα πέσει ηρωικά μαχόμενος κατά των Τούρκων στο βουνό Δρίσκος της Ηπείρου. Ήταν μόλις 52 ετών, πάνω στην κορύφωση της πνευματικής του δημιουργίας.

Ο Λορέντζος Μαβίλης υπήρξε ολιγογράφος ως ποιητής και διέπρεψε στο απαιτητικό είδος του σονέτου, που είχαν καλλιεργήσει οι Γάλλοι Παρνασσιστές. Ανήκε στην παράδοση της επτανησιακής σχολής, όπως διαμορφώθηκε από τον Διονύσιο Σολωμό. Στα ποιήματά του υμνεί την πατρίδα και αυτούς που έπεσαν στο πεδίο της μάχης (Εις την Πατρίδα, Πατρίδα, Πλήρωμα Χρόνου), εκφράζει τις φιλοσοφικές αντιλήψεις του (Λήθη, Υπεράνθρωπος, Ελιά, Έρωτας και Θάνατος), τονίζει την αγάπη προς τη μητέρα (Αμίλητα, Αφιέρωση), την αξία της φιλίας (Στον φίλο Γ. Καλοσγούρο), τον ιδανικό έρωτα (Ανάξιο Β’, Ψυχοφίλημα), ενώ αφιερώνει ιδιαίτερα ποιήματα σε φίλους και συνεργάτες του (Ν. Κογεβίνας, Πολυλάς). Η απαισιοδοξία του, που είναι αποτέλεσμα των επιδράσεων του Σοπεγχάουερ και της ινδικής φιλοσοφίας, δεν μπόρεσε να μαράνει τη θέρμη και τη δροσιά της ποίησής του.

Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει στο σονέτο του Φάληρο (Ιούνιος 1911), όπου για πρώτη φορά σε ελληνικό ποίημα αναφέρονται οι λέξεις αυτοκίνητο, σωφέρ και μπαρ, άγνωστες μέχρι τότε στον μέσο Έλληνα. Σημαντικό είναι και το έμμετρο μεταφραστικό έργο του Μαβίλη. Γνώστης πολλών γλωσσών, μετέφρασε, μεταξύ άλλων, στα ελληνικά Σίλερ, Σέλεϊ, Βιργίλιο, Μπράουνινγκ, Φώσκολο, Μπάιρον και

αποσπάσματα από το το ινδικό έπος της Μαχαμπχαράτα.

ΠΗΓΗ: sansimera.gr